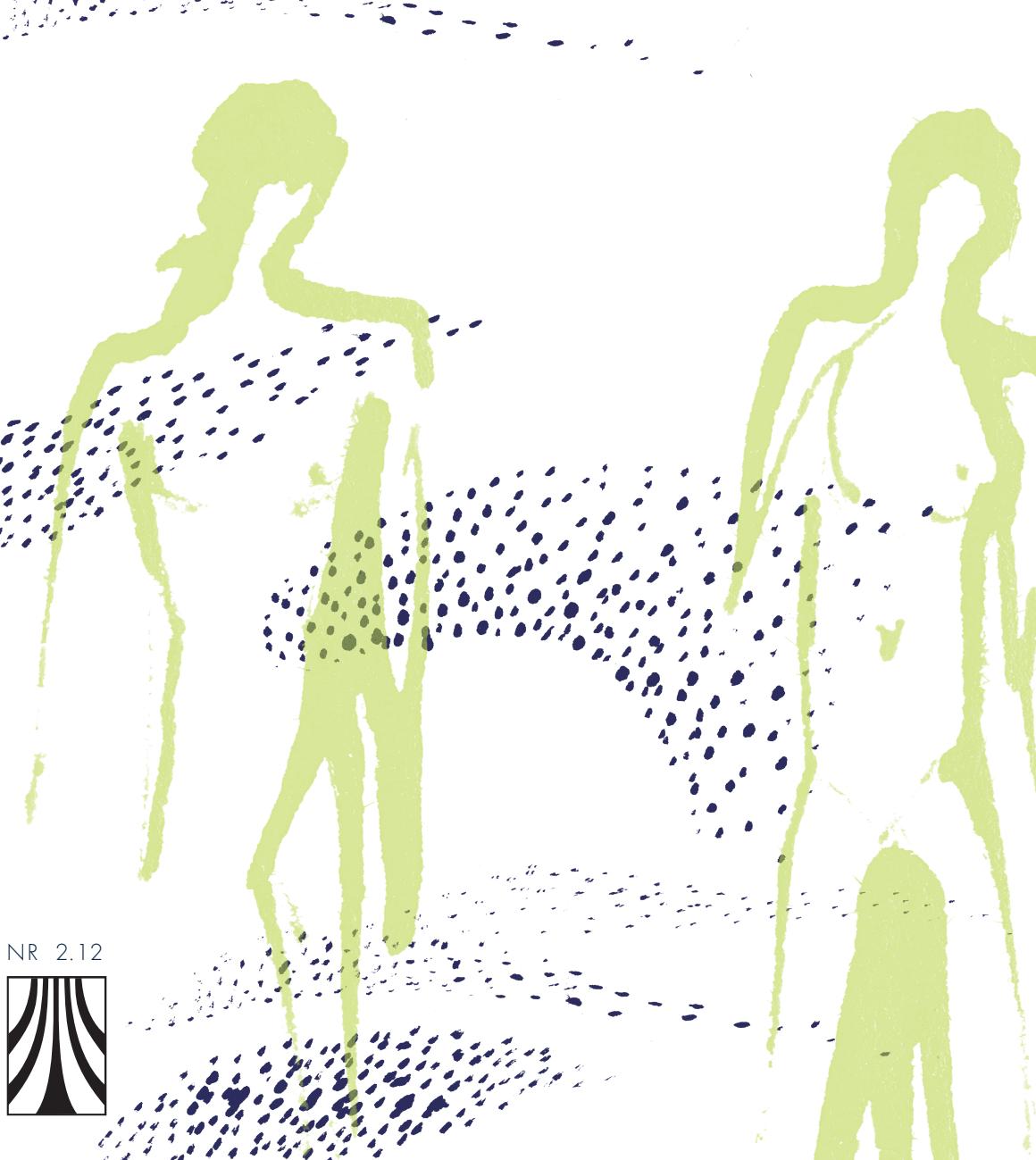

UTBLICK

Organ of the Society of International Affairs in Gothenburg

TEMA / FÖRÄNDRING

NR 2.12

*Crouching tiger, hidden dragon, detecting eagle, defiant bear:
And the times they are (maybe not so) changing*

Chefredaktör
och ansvarig utgivare
Anna Reumert

Formgivare
Emelie Olsson
Mikael Oskarsson

Skribenter
Jonas Eriksson
Anders J Eskilsson
Frida Göteskog
Jessica Hansson
Jenni S Lindberg
Isabelle Persson
Anna Reumert
Otto Widmark

Illustratörer
Anna-Lotta Ahlmén
Matilda Emricson
Martin Gunséus
Maria Seipel
Matilda Söderling

Omslagsbild
Maria Seipel

UF-Representanter
Jonas Eriksson
Anna Reumert

Hemsida
www.utblick.org

Webredaktör
Jonas Eriksson

Tryck
Trydells

Utblick är medlemstidningen
för Utrikespolitiska Föreningen i
Göteborg. Utblick är politiskt och
religiöst oberoende. Åsikter som
framförs är skribenternas egna.

Tack för oss!
Vi, formgivarna Emelie och Mikael vill tacka
för att vi fått chansen att forma Utblick. Det har
varit roligt och givande och vi hoppas att vi genom
denna resa har breddat både målgruppen och föreställningens
av hur en utrikespolitisk tidning kan se ut. Utblick
har genom oss inlett ett närmare samarbete med illu-
stratörer från HDK, Högskolan för Design och Konsthantverk
här i Göteborg. Det ska bli spännande att följa tidningens
utveckling. Vår utveckling kan bland annat följas på våra
hemsidor: emelieolsson.com och oskarssonmikael.com.
Än en gång, stort tack och trevlig läsning!

CHANGE. FÖRÄNDRING. TAGHIR. менять. 改变.
Spring, wave, turmoil. A rose by any other name would smell as sweet, and so we name it as the wind blows. No doubt, though, that we are pointing to the same; a sense that things have been moving at great speed this past year, tsunamying the global order into gloocal disorders. On our Facebook sites, on the cover of newspapers, in the streets, change is roaming. In connection, the popularly praised, dare I say, trendified 'Arab Spring' has been discussed at such width and length that it hardly needs more mentioning (anyway, there you go). Change has become the new black; the buzzword of these uncertain times. But what do we really talk about when we talk about change?

Common for our current change-obsession is a tendency to articulate this in metaphors of weather and season (as I just did); as if political change is predicted by a weather forecast, rendered technical and out of our hands. May we remind each other, then, that change is social and led by humans, not thunder? As a plural phenomenon, change is untamable, pointing everywhere and nowhere at one time. In the US, President Obama promises change (again), but so do his rivals. In France, changement is on every Socialist's lips, while current President Sarkozy gains popularity by promising more of the same but different. The Danish newspaper Information featured a most telling illustration by the Chinese artist Fengxie last month, which depicted Syrian President Bashar Al-Assad in a tank carried away millimeters from the mountain's edge by his heavy-loaded allies, the Chinese Dragon and the Russian Bear. Indeed, the current Syrian conflict, and its related Iranian-Israeli cold-war battle, has broad the old circus between superpowers USA, Russia and China back onto stage. Change may be bombing through Homs, but where those missiles lead in the long run is still decided in the secret chambers of international muscleman-diplomacy; more on this page 30.

In this spring edition of Utblick, because we like

so much to salt your happy-go-lucky game and remind you that it ain't all that, we take a close look at what is really going on with all this change. One factor is whether change has in fact occurred; another, whether that change has been for the better. As you travel through the uprisings of the Middle-East and beyond, well-guided by Utblick's invaluable team of writers and illustrators, do keep this twist in mind. It is not that we at Utblick do not want change, per se. We just like to dig a bit deeper before it all fades into loose revolutionary small-talk. So, join us in digging and predict tomorrow's change. I don't mean that in the pseudo-guru, pocket-philosophic sense, but in the cold-cash we have made a quiz for you and there is a prize for the winner-way. Turn to page 33 and everything will be illuminated. Should you, forgivably, have missed one of the past year's revolutions, our chronological guide to the Arab Spring page 6 will lead your way. Meanwhile, be sure to attend some of Utrikespolitiska Föreningen's lectures this spring, as listed in our Calendar on page 35 – who knows if change will not be on the agenda there, too?

Utblick will be back to provoke you in the fall and will miss you urgently until then. Meanwhile, we welcome you to join the debate online at utblick.org, where we regularly post articles and comments on related themes.

Enjoy your reading and, okay, embrace the spring!

Anna Simone Reumert
Editor-in-Chief

ORDFÖRANDEN HAR ORDET

DEN UTRIKESPOLITISKA FÖRENINGEN är, som bekant, ett forum för utrikespolitik och dess utveckling. Eniktig beståndsdelen inom utrikespolitiken är förändring. Aktörerna på den internationella arenan interagerar med och mot varandra, vare sig det är mänskor, organisationer, institutioner eller stater, som leder till förändringarna. 'Förändring av vad?' kan man fråga sig. De stora förändringarna under förra årets gång har medfört konsekvenser vilka har följt med oss in i det här nya året. En halv terminen har förflutit, vi inom den Utrikespolitiska Föreningen har gjort vårt bästa att "hänga med i svängarna" och erbjuda er medlemmar spänande och intressanta föreläsningar. Vi har försökt lyfta fram de frågor som har tagits upp och debatterats i den utrikespolitiska debatten och den utrikespolitiska sfären. Ni vet redan med er att just det är vårt syfte: att sprida kunskap, och bidra till diskussion och debatt om utrikespolitiska frågor.

Vi i föreningen har tagit med er på en resa från Egypten efter Mubarak, till Erik Ullenhags syn på romernas situation, och vidare genom den arabiska våren med Cecilia Uddén, till landgrabbing i

Afrika och förändringarna med Sudan. För att nämna några få. Den här terminen började vi i Somaliland, tog oss in i Tunisien, hade Expo på besök, lyckades ta oss till både Burma och Nordkorea. Vi har haft motsatta sidor på besök, vi har haft skeptiker till det internationella systemet på besök, kort och gott, vi har försökt att anordna en balanserad gång mellan motsatta parter i diverse utrikespolitiska frågor. Alla föreläsningar har haft förändring som gemensam utgångspunkt. Förändring i frågornas situation har fört dem framåt eller bakåt, vilket vi har speglat genom våra talare, genom era frågor och funderingar.

Ännu återstår en halv termin, späckad med intressanta föreläsningar som kommer att behandla de förändringar vi kan läsa om i tidningar eller höra på nyheterna.

Häng med oss den återstående tiden innan sommaren drar igång!

Ivana Bliznac
Ordförande
Utrikespolitiska föreningen

INNEHÅLL

-
- 6 ARABISK VÅR TVÅ
 - 10 ELECTIONS AT LAST: HOPE, NOT CHANGE
 - 14 WHO'S AFRAID OF KONY?
 - 16 KONSTNÄRLIG OLYDNAD MOT UNIVERSITETSMAKTEN
 - 20 HALV REVOLUTION? ARABISKA VÅREN FÖR KVINNER I EGYPTEN
 - 22 SAVING THE YASUNI: AN OILY AFFAIR
 - 26 PALESTINIAN SPRING AT ITS HEELS?
 - 30 INTERVENTION FÖR VEM?
 - 33 QUIZ: CAN YOU PREDICT TOMORROW'S CHANGE?
 - 34 UTBLICK TIPSAR & KALENDER

ANDERS J ESKILSSON

Mina dagliga tankar kretsar mellan allt från Platons grottligkelse till protein-drinkar. Annars studeras internationella relationer samtidigt som jag skriver på min kandidatuppsats i statsvetenskap. Mina huvudintressen inom IR är politisk filosofi och amerikansk utrikespolitik. Genom Utblick hoppas jag kunna förmedla lite intressanta och inspirerande artiklar för läsarna. Samtidigt som jag sätter min kreativitet och kunskap på prov.

ANNA-LOTTA AHLMÉN

Är från Göteborg och studerar en kandidat i design på Högskolan för Design och Konsthantverk, HDK. Har en mycket mer textil och hantverksmässig bakgrund från Stenebyskolan i Dals Långed men när teckningen och det mer platta formatet introducerades för mig var det ingen frågan om saken att det var den två-dimensionella designen jag ville syssa med. Utblick är för mig en otroligt relevant tidskrift och för mig som blivande designer både roligt och ett ypperligt tillfälle att få arbeta fram illustrationer.

MATILDA EMRICSON

Efter att läst flera år på förberedande utbildningar, både i Sverige och utomlands, hamnade jag på Högskolan för design och konsthantverk, HDK, här i Göteborg. Min huvudinriktning är mot rumsgestaltning och arkitektur, men jag har alltid haft teckningen väldigt nära. Därför såg jag det som en spänande utmaning, som jag inte kunde motstå, när erbjudandet kom om att få illustrera texter här i Utblick. Det är nu tredje gången jag medverkar.

ARABISK VÅR TVÅ

"Det krävs (...) en förändring som lägger grunden för att ytterligare en förändring ska komma till stånd".

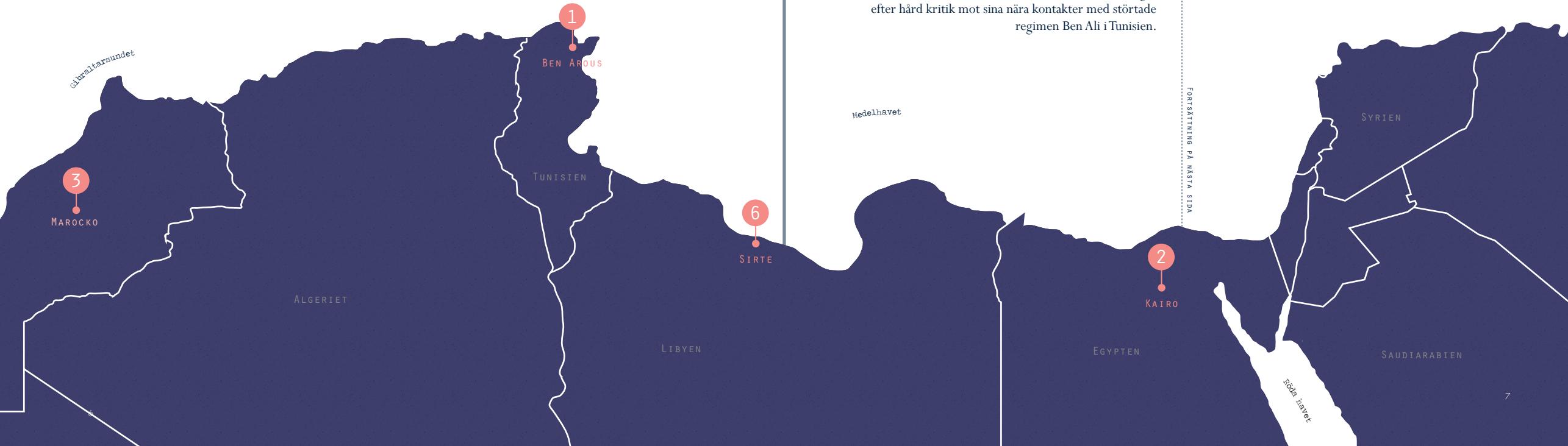
Så beskriver Niccolò Machiavelli förtsättningen för reformer i boken *Fursten*. Beskrivningen kan jämföras med det sätt man liknat den tuniske mannen Muhammad Bouazizis protesthandling vid en tändande gnista för den arabiska våren. En gnista som kom att sätta igång den våg av protester som flyttade sig från land till land i Mellanöstern och Nordafrika under våren 2011.

Men upproren kom inte att upphöra när vår övergick till sommar. Istället fortsatte folkets protester och

framgångar har varvats med bakslag. Samtidigt observerar omvärlden ländernas utveckling, där vissa aktörer ställt sig på oppositionens sida, medan andra bidrar till fortsatt förtryck.

Ett antal årstidsskiftnings senare kan vi nu se tillbaka på det händelseförlopp som mynnat ut i den arabiska vårens andra år. Konstateras kan att många önskemål om reformer ligger för framtiden att förverkliga. Dessutom har långt ifrån all utveckling har varit välkomnad. En sak är dock säker; en förändring har världen onekligen fått bevittna.

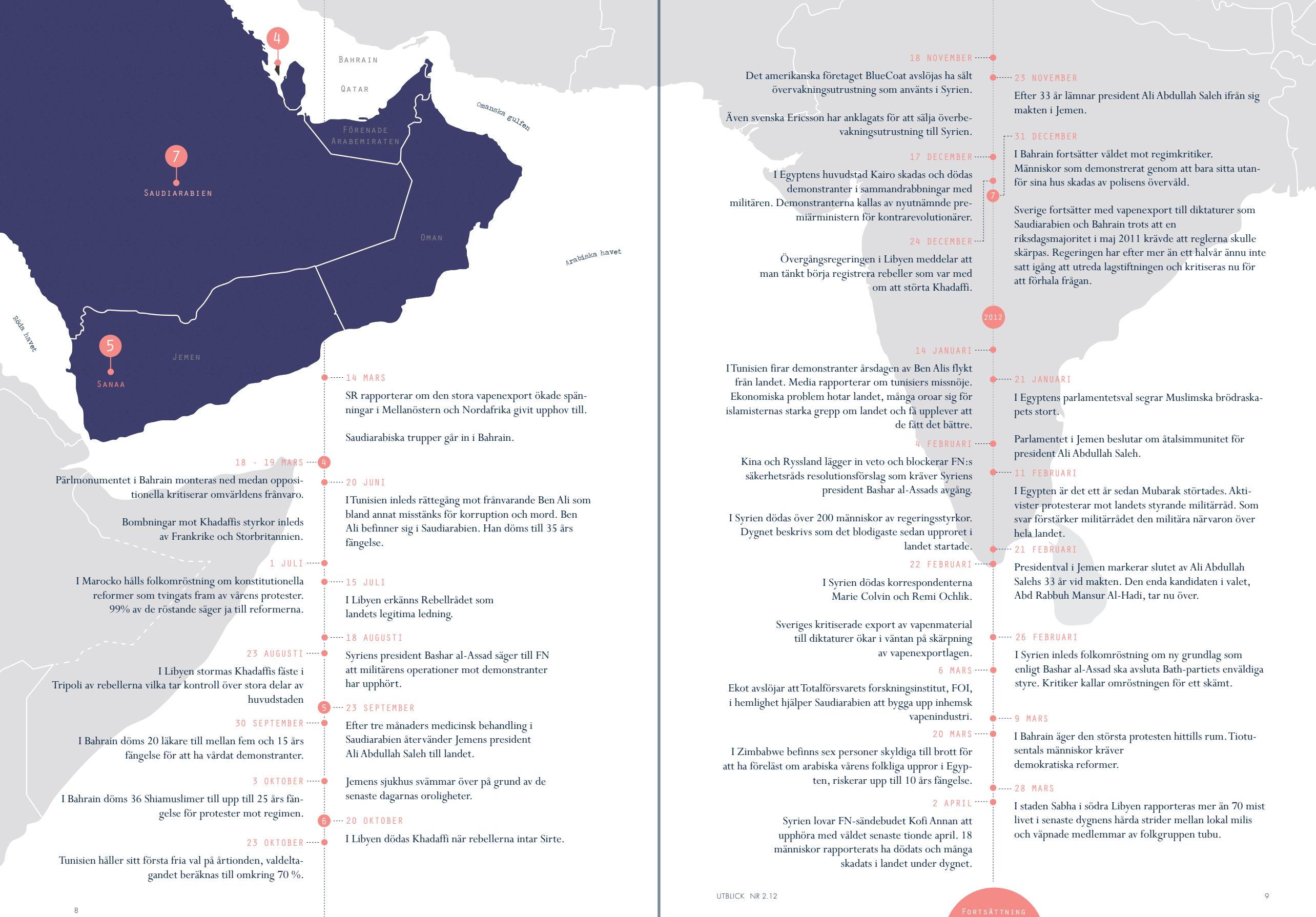
Text Jenni S Lindberg
Grafik Martin Gunséus

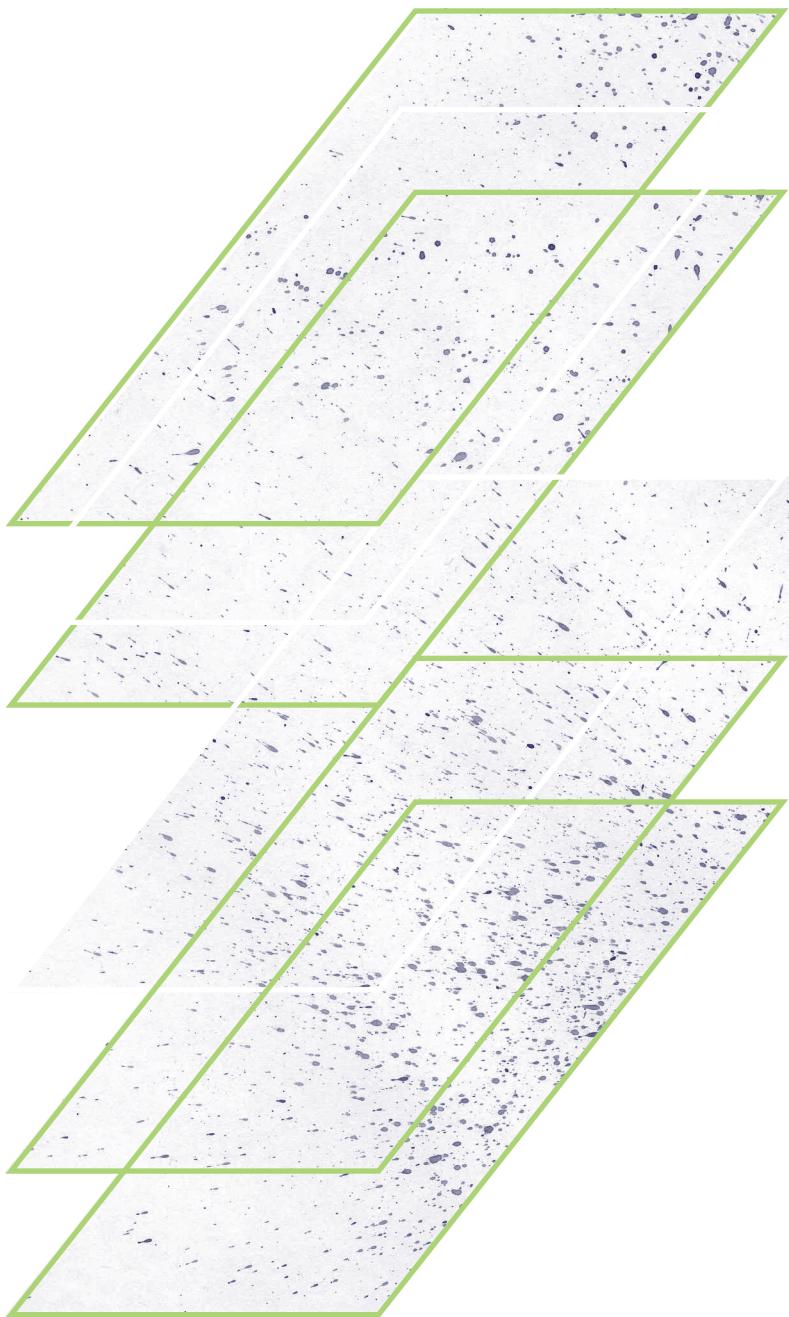

2011

- 4 JANUARI 1 Muhammad Bouazizi dör av de skador han fick när han satte eld på sig själv den 17 december 2010 då tunisiska myndigheter konfiskerat hans varor.
- 17 JANUARI 2 Från flera håll i Nordafrika, bland annat Algeriet och Syrien, kommer rapporter om människor som satt eld på sig själva i protest mot politiskt förtryck.
- 27 JANUARI 3 Protesterna sprider sig till Jemen där demonstranter kräver Ali Abdullah Salehs avgång.
- 11 FEBRUARI 4 I Egypten avgår Mubarak. Makten överlämnas till armén.
- 14 FEBRUARI 5 Protester mot kungaväldet inleds på Pärltorget i Bahrain.
- 20 FEBRUARI 6 I Marocko demonstrerar 37 000 marockaner för demokratiska reformer, enligt officiella uppgifter. Oppositionen hävdar att siffran var över 300 000. Marockos Kung Mohammed meddelar att han inte kommer ge vika.
- 27 FEBRUARI 7 Frankrikes utrikesminister Michèle Alliot Marie avgår efter hård kritik mot sina nära kontakter med störtade regimen Ben Ali i Tunisien.

FORTSÄTTNING PÅ NÄSTA SIDA

ELECTIONS AT LAST: HOPE, NOT CHANGE

2012

is election year. During this year, the United States, Russia, France, Egypt, Iran and Mexico – amongst many other countries – will elect their political leaderships. In theory, one could hope for substantial peaceful changes for the better in several countries with consequent major impact on world politics. Yet, in reality, such a development is hardly probable.

In **Russia**, Vladimir Putin has already proven that authoritarian stability is what he has in mind. Even though Russia recently witnessed its first mass protests in over a decade, induced by rampant corruption and shameless falsifications of the parliamentary elections in favour of the ruling party, Putin showed in the recent presidential election that he remains firmly in control. At most, one can say that 2012 is the year when Putin's leadership was first challenged by middle-class masses, but any radical changes are not to be anticipated in the foreseeable future.

Iran has held the major part of its 2012 legislative elections. Since the reformist opposition - whose leaders have been under house arrest for a year - chose to boycott the election, the campaign has been seen as a contest between pro-Ahmadinejad conservatives and pro-Khamenei conservatives. In an election between the current President and the current Supreme Leader, the high voter-turnout amid all the talk of war might have been the most significant result. As for the competition between the two current leaders, Khamenei won a major victory.

Since he already had the supreme power, and would have kept it even if the outcome had been the opposite, this does not change much in the Iranian power structure, nor should it affect the country's policies in any substantial way.

With five elections in 2012, **Egypt** is the country with most national election this year. There is an urgent need to fill the post-Mubarak power vacuum, and the current series of elections started already in 2011. As of today, the only two elections still to be held are the presidential ones in May and June. Generally considered the winner so far in the parliamentary and legislative elections is the well-organised and formerly oppressed movement, the Muslim Brotherhood. Which changes will this lead to in Egypt? In terms of policies, probably nothing substantial this year. The Supreme Council of the Armed Forces is still in charge and will certainly maintain enough influence even after the official transfer of power in June to avoid any sudden changes, such as a breach of Egypt's peace treaty with Israel, which would terminate the massive US military aid to Egypt. Instead of expecting any major shift in the overall policies, one can argue that the most important and palpable change has been to organise free elections at all. From this new political reality, gradual changes in many areas will certainly

emerge. Visible effects from such developments are, however, probably not going to be seen as early as this year.

In France, this year's elections could actually lead to some kind of political change. The main opponent to the current President Nicolas Sarkozy, Socialist Party candidate François Hollande, has set forth a very concrete programme of 60 things he would do as President. Most of these suggest traditional leftwing domestic reforms, such as to restore the age of retirement that Sarkozy raised, to increase some taxes on high earners and to create more jobs. On foreign policy, Hollande promises to immediately pull back all troops from Afghanistan. As I write, Sarkozy passes Hollande for the first time in the polls of the first round, where candidates of all parties present themselves. Hollande is still in the lead between the two, but the gap is closing in. No doubt, Sarkozy has gained popularity from the mass killings by Mohammed Merah in Toulouse only one month before the elections. Well aware of this sudden opportunity, Sarkozy has tried his best to focus the debate on which new laws that have to be implemented to sanction people whose actions resemble those of Merah, such as travelling abroad to be indoctrinated or visiting jihadist websites. It is not yet clear whether this strategy will give him enough votes to beat Hollande. If not, France may face change after all.

In Mexico, the election of a new leadership is mandated by the constitution, as cur-

rent President Felipe Calderón is ineligible for re-election. According to the polls, his political opponent Enrique Peña Nieto from the Party of Institutionalised Revolution is currently in the lead. Avoiding to take a clear stance, Peña Nieto's proposals are blurry on how to deal with the most pressing issue: the sharply increased rates of violence related to the narcotics business and the government's military response to it. The current strategy has not proven effective, but has profoundly changed the conditions on which illegitimate organisations work. Forced to step up their use of violence to counter the government's military strength, more weapons are in circulation, more poor people are recruited as criminal soldiers, and more civilians have been affected directly. At the same time, corruption has increased from an already high level. Where politicians were bribed before, they are now supported economically already during their election campaigns. Whether he is aware of it or not, there is little doubt that Peña Nieto's own team has been infiltrated by the mafia, who does not wish to attain any fundamental changes. Consequently, it seems - sadly enough - as though the executive power is too weakened by corruption to impose any changes that would jeopardise the profits of the organised crime syndicates.

We are all familiar with the slogan that brought Barak Obama to the presidency in the USA. In his efforts to find a common denominator with the Republicans to get his proposals of change through the hostile

Congress, the latter have radicalised and made a strategy out of obstructing even technical, apolitical matters for the sake of rendering the Obama presidency dysfunctional. This strategy is highlighted even more this year when upcoming elections make it increasingly important for the Republicans to prove that Obama is unable to lead the country. To expect any substantial political reforms in the US would be naïve, considering how Washington works. In light of the rather weak Republican field of candidates, it seems probable that Obama will be re-elected. Whether the Republican pundits are right in that this means that Obama will be able to implement what they say is his real agenda of converting the USA to a socialist welfare state remains to be seen in 2013.

All in all, elections around the world this year seem more prone to induce political stalemate and maintain status quo than to bring forth political change. In Egypt, the new conditions that have allowed free elections will probably lead to profound gradual changes that might be visible in some years' perspective, whereas in France there is still chance for some kind of political shift this year, although the current trends in the opinion lean towards favouring more of the same. This leads us to the quite obvious conclusion that elections by themselves are not motors for change, but rather, in the best case, a means for the electorate to renew its leadership in accordance with the under-

lying changes in the society. The reduction of people's political action to a vote every so-and-so many years is consequently undermining the dynamics of democracy. Hence, if it is change we want, we shouldn't save our hopes waiting for the next elections, but act here and now.

Text Jonas Eriksson

Illustration Mikael Oskarsson

WHO'S AFRAID OF KONY?

As most of you may already know, the 30 minutes long film for the campaign 'KONY 2012' has spread like a wildfire, causing both applause and much critique for its underlying purpose. Is the film just another propaganda campaign for a few in the West to make money or is it in fact a new movement towards a better world, as the filmmakers claim? In either case, the campaign has started an engagement of young people from all over the world and shows that collective power really can have effect.

FOR THOSE WHO have successfully avoided this viral propaganda video, I can briefly tell you that it is a product of the American non-governmental organization *Invisible Children* who has made it their *raison d'être* to 'make Kony famous' and, consequently, stop him. Joseph Kony, who many had never heard of prior to this campaign, is the leader of the Ugandan militant rebel group Lord's Resistance Army (LRA). Kony is notorious for kidnapping children in northern Uganda to extend his army, who he then forces to kill their own relatives, and for abducting girls as sex slaves for his officers. The LRA was formed in the Acholi region of northern Uganda, and aims to create a Christian theocracy in opposition to the Ugandan government. Kony has been wanted by the International Criminal Court since 2005 - rumor has it that the warlord roams in the Congolese forest. The film urges the

international society to send soldiers to Uganda in order to supply the Ugandan army with the technology and resources needed to capture Kony. The film also encourages people to support the campaign financially.

Following the initial wild celebration, the Kony campaign has been strongly criticized from many holds. Some argue that the campaign is purely Western spin that aims to turn the tragedy of African conflict into a money-machine, while others support the campaign's strengthening of public support and mass awareness of a somewhat forgotten conflict. Frankly, I personally fell for the (blind) patriotism when I encountered the film vibrating on Facebook. That is the beauty of social media - people jump onboard the train to feel part of the game.

The film has been criticized for wrongly informing on and simplifying the conflict, giving the im-

pression that there is an ongoing war in Uganda while in reality this is a decades-old topic and the LRA left the country in 2006. Concern has also been raised that the three founders of Invisible Children use most of the campaign's financial aid for private matters.

In October 2011, the US announced that they would send troops to capture Joseph Kony, thereby showing their support for the Ugandan government. Obama states that even though the US forces are armed, they will only be providing information, advice and assistance to the Ugandan army. In addition, the African Union recently announced that they will send 5000 soldiers to Uganda with the sole purpose of arresting Kony.

The heated debate suggests however that military intervention in Uganda may serve Western interest in the recently discovered Ugandan oil. One could argue, in addition, that choosing one part in a national conflict is not without controversy; not least when that part is represented by the Ugandan government, who not exactly goes hand-in-hand with democratic values itself and whose army has been familiar with using child soldiers, as well.

How far can international forces go to stop one man? Moreover, do Ugandan citizens have anything to say in this? When the video premiered in Uganda, which happened some time af-

ter it first hit the American social web, thousands of Ugandan spectators were outraged and further public viewings were cancelled in northern Uganda.

Despite all the critique, I refuse to believe that a campaign which awakens so much interest and dedication serves no purpose. Part of the 'Facebook generation', if you will, the film is a worldwide proof that Internet is the way to educate and make people react. Even if the whole organization turns out to be a scam, it has still engaged governments and people on a global scale and showed that political influence is possible. "Cover the Night" events have been created by activists around the world in support of the campaign's purpose. What most people perhaps overlook in this affair is that Invisible Children has been working in Uganda since 2005 with various projects to improve education and livelihood. In addition, the organization has engaged programs of civilian protection and rehabilitation of former LRA abductees, which has fueled jobs and economic growth in the post-conflict country.

Have we reached the stage where the most democratic way to raise awareness is through social media, and where people from around the world can participate and be heard? Collective power can have the right effect – if it has the right agenda, which depends on who cares, and who actually acts on it.

Text Jessica Hansson
Illustration Matilda Emricson

Centralisering och likriktning under större enheter är en tendens i utbildningspolitiken, inte bara i Sverige utan i hela EU. Sammanslagningar planeras för flera av Göteborgs universitets institutioner och är ett uttryck för Bolognaprocessens idéer om att underordna utbildningen ekonomiska intressen. Ironiskt nog är självständigheten, pluralismen och friheten grundläggande för den kreativitet som företagen och samhällsekonomien föder på. Under den pågående omstruktureringen av konstnärliga fakulteten i Göteborg skall konsthögskolan Valand, grundad 1865, slås samman med Filmhögskolan, Högskolan för fotografi och Litterär gestaltning till en institution som nu går under arbetsnamnet Institution Z. Många Valandstudenter är kritiska till detta och räds utbildningens självständighet.

Konststudenten Ellinor Lager tillverkade som ett konstverk en variant av det klassiska brädspelet Risk, där spelplanen utgjordes av de olika institutionerna. På vernissagen av Valandstudentens utställning spelade Ellinor Lager med de berörda prefekterna och konstnärliga fakultetens dekanus. Spelet var tänkt som ett socialt experiment för att visa på maktstrukturer i universitetshierarkierna och ett sätt att få kommentera sammanslagningen.

Konstnärlig olydnad mot universitetsmakten

Samtal med konststuderande Ellinor Lager

Spelade deltagarna utifrån att det var en aktuell fråga eller bara som vilket brädspel som helst?

– Både och. Ingen av prefekterna krigade riktigt mot dekan Anna Lindal eller mot Institution Z trots att de, som jag förstått det, har varit kritiska mot sammanslagningen. Jag hade hoppats att prefekterna skulle gå i maskopi med varandra mot ledningen. Jag gjorde en poäng av att representera en egen oberoende konstkår eftersom kåordföranden Jon Rundlöf inte svarat på inbjudan. Anna Lindal motsatte sig att det skulle gå att starta en ny.

Jag upplevde det som att vissa av prefekterna inte kände till att studenterna var kritiska till sammanslagningen och jag fick sagt till alla att de borde lyssna på studenterna. Så ett antal intressanta maktmönster blottades och några viktiga frågor kom till ytan.

Konstkåren ger Ellinor inte mycket för. Kåordföranden är otillgänglig och istället har Valandstudenterna organiserat egna möten.

– Av kåren har vi blivit helt överkölda. De svarar inte på mejl och fuskar med omröstningar. Jag känner mig inte representerad av konstkåren överhuvudtaget.

Vad är det för fusk?

– Inom konstkåren hade vi en omröstning om hur kåren skulle ställa sig till Institution Z. I den omröstningen fick Högskolan för scen och musik och Högskolan för design och konsthantverk rösta om vår utbildning, trots att de inte berörts. Som om jag skulle lägga mig i utbildningen i medicin. Högskolan för fotografi och Filmhögskolan, som däremot är berörda, var inte där.

Eftersom Anna Lindal sagt att sammanslagningen inte är någon demokratisk process återstår bara att sätta hårt mot hårt. Jag håller på med ett fanzine och vi har haft möten med stor uppslutning om hur vi skall gå tillväga. Vi får ockupera om det krävs.

Ellinor menar att detta skall ses mot det rådande samhällsklimatet.

Överlag känns det som att ungdomar av idag måste bli mer kollektiva och säga ifrån när arbetslösheten och den psykiska ohälsan är så stor. Det är en hjärtefråga för mig och jag hoppas att om vi kan göra något bland konsthögskolorna så kan det inspirera andra att säga ifrån. Vi har en kulturfientlig regering, universitetet skär i resurserna för den fria konsten och profilerar utbildningen i research center och konstnärlig forskning. Det är en näringslivsanpassning som egent-

ligen slår fel och är ett uttryck för ett mindervärdeskomplex i konsten. Man säger sig ta ansvar för framtidens konstnärer utan att lyssna på studenterna.

På elevutställningarna märker man att det är mycket variation på vilka metoder man använder i konsten. Kan ni inte dra nytta av sammanslagningen och de olika kunskaper och resurser som finns hos andra institutioner då?

– Om den fria konsten kräver inputs från till exempel Filmhögskolan så går det att samarbeta och dra nytta av varandra ändå. Jag tycker att man måste ha mycket mer inflytande från studenterna när man gör såhär stora omstruktureringar.

Oavsett vad man tycker om förändringen av universitetet blir det tydligt att den kommer uppifrån och är arrogant inför de människor den berör, ifall den stöter på patrull i någon form. Då en försiktig vädjan att få göra sin röst hörd nekas, blir det snart nödvändigt att förstå sin egen situation i en större kontext och mot det rådande ställa ett alternativ buret av uppror och motstånd. Vad som till synes är en kamp för att bevara det gamla mot förändringen är i själva verket en förändring. Enthusiasmen och organiseringen som motståndet kräver blir per definition en demokratisk kraft. Så måste de som makten trott sig kunna ignorera respekteras. Det är samma princip för den arabiska våren som för Göteborgsstudenterna. Kulturen är en förutsättning för demokratin och vice versa. I slutändan är dessa en förutsättning även för näringslivet.

Text Otto Widmark
Illustration Anna-Lotta Ahlmén

"Vad som till synes är en kamp för att bevara det gamla mot förändringen är i själva verket en förändring."

Halv Revolution? 'Arabiska våren' för kvinnor i Egypten

VÅR 2011. Bilderna spred sig över världen på mäniskor, män och kvinnor, som sida vid sida intog Tahrirorget i Egypten för att kräva demokrati, rättigheter och ett slut på den diktatur de levde under så länge. Den 26-åriga bloggaren och aktivisten Asmaa Mahfouz spred sitt budskap på YouTube och Facebook där hon uppmanade kvinnor att protestera och män att respektera dem genom att inte misshandla, antasta eller stoppa dem. Genom att kalla till protester den 25 januari 2011 tände hon en gnista som sedan fick hela Egypten att brinna. I många avseenden leddes demonstrationerna i Arab-världen av kvinnor. De twittrade, bloggade och använde Facebook, tog hand om sårade och var själva i fronten för olika kampanjer. Det finns flera exempel på framstående och modiga egyptiska kvinnor som vågade sig ut både på gatorna och online i hopp om att avsätta Mubarak och samtidigt även vinna framgång för kvinnors rätt och lika värde. Dessa kvinnor får inte glömmas, ett år senare.

Idag, ett år efter upproret, kan vi fråga: Har deras situation förändrats? Med anledning av den Internationella Kvinnodagen den 8e mars känns det än mer relevant att återknyta till kvinnornas roll i revolutionen. I Egypten genomfördes på denna dag nya demonstrationer av ett par hundra hängivna kvinnor, men svaret blev arga tillrop med budskap om att de skulle återvända hem och att deras krav var emot

islam. Flera blev brutalt antastade och utsatta för så kallade "oskuldstester" av militär och vakter.

Att avskaffa en patriarch betyder inte nödvändigtvis ett avskaffande av en djupt rotad patriarchal kultur, vilket väcker frågan om kvinnornas initiativ har varit förgäves.

Inte minst har det visat sig svårt för kvinnorna att hävda sig politiskt i det "nya Egypten". Kvinnor representerar ungefär 25 procent av arbetsmarknaden och 50 procent av universitetsstudenter; trots detta tar de praktiskt taget inte del alls i aktivt beslutsfattande. Flera exempel är framstående. Bland de hundra personer som utseddes för att skriva om konstitutionen inför parlamentsvalet i höstas återfinns inga kvinnor. Och i valet, som hölls mellan november 2011 och januari 2012, var kvinnorna de stora förlorarna. Endast 9 av 508 platser i The People's Assembly, mindre än 2 procent, gick till kvinnor. Generellt i världen ligger den kvinnliga politiska representationen på ungefär 19 procent, i Arab-världen på generellt ungefär 13 procent; i Egypten ligger den på näst intill obefintlig. Efter den Arabiska Våren har den dessutom minskat kraftigt.

Det har setts som ett kontroversiellt beslut att ta bort den kvot som infördes under Mubarak 2010, vilket garanterade platser till 64 kvinnliga parlamentariker. Dock har denna kvot ansetts varit ett redskap för att sätta regimtrogna på platser med

relativt lite inflytande. Man har nu istället satt i bruk ett kvoteringsystem där alla partier är ansvariga för att ha minst en kvinnlig representant på partilistorna. Det är dock inte specificerat var dessa ska placeras, vilket ofta leder till

att kvinnornas namn återfinns längst ner med liten chans till att bli invalda. Ultrakonservativa Hizb al Nour (Ljusets parti) ersatte till och med de kvinnliga kandidaternas bilder på valsedlarna med blommor, partisymboler eller en bild på kvinnans man.

Det är inte underligt att många är oroliga för att de förväntningar som byggts upp under våren och sommaren 2011 har kallnat under en okärvänlig vinter. Man får förstås inte glömma att valet i Egypten ses av många som en stor framgång och att resultatet ses representera folkets vilja. Detta trots avsaknaden på kvinnor i maktpositioner. En av de folkvalda kvinnorna menade att en kvinnlig fri och demokratisk kandidat är bättre än 60 kvinnor utan makt som sätts på sin plats av en korrupt diktator. Men en demokrati utan kvinnlig representation är bara en halv demokrati. Kvinnors mänskliga rättigheter, som individer, och inte enbart som kvinnor, måste kunna få utlopp även i den politiska sfären. Vad har annars blivit av en revolution som inte ger lika möjligheter även för kvinnor att få igenom förändring?

Sharialagstiftning behöver inte nödvändigtvis innehålla diskriminering gentemot kvinnor, men det finns en oro att konservativa och fundamentalistiska intressen kommer att motverka allt vad jämlikhet heter. Oron finns att rätten att jobba, röra sig fritt eller möjligheten att få full rätt till vårdnad av sina barn

kommer att minska. Eller att en möjlig expansion av Welya, mäns förmyndarskap och ansvar över kvinnor, kommer att föra situationen för kvinnor i Egypten tillbaka flera hundra år istället för att vara

progressiv. Det senaste året har fortfarande presenterat ett historiskt och lysande tillfälle

att föra orättvisor och förtryck ut i rampljuset även om kvinnorna ännu inte fått skördha frukten av sitt arbete. Dock finns hoppet.

Åttiåriga Nawal El Saddawi, en av Egyptens sedan länge ledande feminist, kände av en förändringens våg på Tahrirorget som hon menar talar för att en mer permanent förändring är möjlig. "Det svåra", har hon medgett, "blir nu att hålla fast vid denna förändring". Än så länge har resultaten varit knapphändiga. Dock finns det kanske nu inte någon annan väg att ta än den mot förändring; kvinnorna vill och många kvinnor vet att de förväntar mänskliga och lika rättigheter. De får inte tappa varken sin röst eller sin vilja och de måste få möjlighet att höras och agera; socialt, ekonomiskt och politiskt.

En förändring skulle kunna sätta exempel för liknande kampanjer runt om i världen, om den lyckas. En plats för kvinnor som representanter inom och utanför sina hemländer borde vara mer självklar, men situationen har ännu inte nått sin vär eller sin revolution. De får inte glömmas i retorik om demokrati och revolution, varken i regionen eller i resten av världen. Man får speciellt inte glömma att när det gäller kvinnornas sociala, ekonomiska och politiska situation finns det fortfarande mycket revolutionerande att åstadkomma.

Text Frida Göteskog

Saving the Yasuni: An oily affair

The Ecuadorian national park

Yasuni is located in one of the most biologically diverse areas in the world. It is also home to several indigenous peoples such as the Taromanane and the Tagaeri who to a large extent still have very little contact with the outside world. In 1989, the park was declared a Biosphere Reserve by UNESCO and is therefore included in the "Man and the Biosphere" program designed to promote sustainable development through involvement of the local community.

However, under this culturally and ecologically rich place hides yet another source of wealth - namely, the Ishpingo -Tambococha-Tiputini (ITT) oilfields containing approximately 900 million barrels of crude oil which is estimated to give \$7.2 billion in revenues if extracted. Interest among the world's major oil companies has been massive, to say the least. Of course, concerns have also been loudly expressed by those who oppose future exploitation of the oil.

Furthermore, the Ecuadorian government, under the leadership of President Rafael Correa, has promoted the Yasuni-ITT Initiative since 2007. The initiative is an attempt to leave the ITT oil-fields untapped in exchange for a reimbursement for lost revenue from the international community.

Essentially, this means that the Ecuadorian government has asked the global community to pay oil companies billions of dollars to not drill in the park. The precise figure proposed is \$3.5 billion which according to the scheme is to be paid at the rate of \$350 million a year for a period of ten years. The amount is the equivalent of about 50% of the estimated profits the country would receive if it were to exploit the reserves. Media attention on this issue has been significant, causing a number of high profile celebrities such as Leonardo DiCaprio and Edward Norton to join the campaign in support of the Yasuni-ITT Initiative. Even former US Vice-President Al Gore has shown his support for the Ecuadorian government's grand plan.

For sure, this presents a very intriguing idea, not least in a time

of environmental turmoil. Leaving the oil in the ground would keep 410 million tons of carbon dioxide from fueling global warming. The exploitation would also mean serious interference with an ecosystem that is not only beneficial to Ecuador but to the whole world. For the environmentally aware, the choice seems easy and it is tempting even for a layman to see this as a first step towards a new and improved way of handling these types of transnational issues. After all, the world has quite a lot of oil and other alternative energy sources but it only has one Yasuni.

But sadly, all is not glittering gold. The initiative faced problems from its onset. Vague political and financial guarantees from the international community, Ecuador's political disarray with seven presidents and two constitutions within a ten year period, and the global financial crisis in 2008 all contributed to the initiative's shortcomings. As

a result, donor confidence suffered and the proposals' credibility declined both locally and globally. Nevertheless, Ecuador's civil society organizations, including many indigenous peoples, kept the proposal alive by pressuring for the government's commitment.

Finally, in 2010, the Yasuni-ITT Trust Fund, sponsored by the United Nations Development Programme (UNDP), was set up to raise enough money to halt drilling for the time being. Several European countries such as Germany, France

and Sweden promised to donate money to the fund. The establishment of the fund is seen as a huge victory not only from an environmental point of view but also for various indigenous peoples' minority rights.

Earlier this year, the Ecuadorian government proudly announced that \$116 million have been raised to date. Obviously, this is a far cry from the \$3.5 billion that the Yasuni-ITT Initiative initially asked for or the \$7.2 billion that the eventual drilling would generate.

If you look at the source of the money raised, it is even less impressive. \$51 million were donated by Italy under the direction of Silvio Berlusconi, but this "gift" was deducted from the money that Ecuador already owes Italy. Another \$40 million came from President Correa himself, who donated the legal damages he extracted in a suit against

the opposition newspaper El Universo, a suit that Amnesty International said gave "a chilling effect on freedom of expression in the country". The rest of the funding, about \$25 million, is comprised of smaller donations such as \$100,000 from Turkey and \$500,000 from Australia. The aloof demeanor of international community is not the only worrying sign that the high expectations connected to preserving Yasuni may not be met. The Yasuni National Park may be safe from oil drilling but at the same time other delicate areas of the Ecuadorian Amazon have been opened for oil exploration by the Ecuadorian government, which may have similar negative effects if oil is to be found and extracted.

The picture seems bleak, indeed. And since the economic crisis and its global effects is still unfolding it is likely that the much needed funding will continue to default. What could have been a historic deal for the environment seems now more of a slippery affair, dripping between the hands of global leaders.

Text Isabelle Persson
Illustration Matilda Söderling

In November 2011, a jury of international lawyers and Human Rights activists met in South-Africa to conduct the Russell Tribunal on Israel's oppression of Palestinians. The jury found that the Israeli regime enforces apartheid as defined by international law – yet this decision has gone somewhat unheard in international media. In February 2012, the BDS (Boycott, Divestment, Sanctions) movement in Gothenburg hosted the Israeli Apartheid Week to call attention to the Palestinian cause. As part of this, Michael Mansfield, Salim Vally and Abir Kopty from the Russell Tribunal visited Gothenburg to re-enact the tribunal, and Utblick met with them.

Jury-member of the Russell Tribunal, Michael Mansfield, is a renowned British lawyer, not least for his defense of the victims of 'Bloody Sunday'. He co-hosted the lecture with Salim Vally, a South-African professor at University of Johannesburg and anti-apartheid activist, and Abir Kopty, a Palestinian feminist residing at the West-Bank and active in various pro-democracy, anti-apartheid movements. All three support an international boycott of Israel.

Talk with
Salim Valley
Michael Mansfield
Abir Kopty

Palestinian Spring at its heels?

Why are you supporting the Palestinian cause?

– Michael: One does not have to spend more than an hour in the Israeli-Palestinian territory to recognize the immense horror of daily resistance and apartheid experienced by Palestinians at the hands of Israel. What we witness today is a slow genocide of Palestinians.

– Salim: The BDS movement against Israel is a living memory of the international boycott against South-African apartheid, which I lived through.

– Abir: As a Palestinian, this is as much personal as political to me. Moreover, as a Palestinian with Israeli citizenship, a group I consider the forgotten part of this conflict, I want to stress how racism and discrimination against Palestinians has been institutionalized within Israel, where Palestinians are stripped of all rights, socially and economically marginalized, and at the same time isolated from the larger Palestinian struggle.

Why re-enacting the Russell Tribunal?

– Michael: No one pressure works alone. In order to prevent Israeli apartheid, boycott, political sanctions and public debate must work together. The significance of the Russell Tribunal in particular is that it provides a juridical framework, applied to international law, on this conflict. The tribunal makes it possible first to identify the issue at hand and, second, to advise citizens of what could actually be done to change this.

– Abir: We want to stress that this is a universal cause and a collective responsibility. Everyone who

shares the values of equality, freedom, dignity should care for this cause.

What are the goals of an international boycott?

– Abir: The boycott is a peaceful movement that demands full rights and equality for Palestinians alongside Israelis, and implementation of the right of return of all Palestinian refugees to their homes and villages.

"What we witness today is a slow genocide of Palestinians."

- Michael Mansfield

– Salim: The BDS (Boycott, Divestment, Sanctions, ed.) movement has various purposes: strategic, economic, and political. Even on a cultural level, the boycott hurts Israel's self-branded image as the 'democratic outpost' of the Middle-East, as it shows that this is far from the truth. The Arab Spring has already challenged the notion that democracy is a special Israeli or Western trait. Israel exists today as a pariah-state; it does not uphold international law or any UN resolution yet is never punished for this. The boycott movement is an attempt to unify the world and isolate Israel, and it has already achieved much more than any peace negotiation, which has become nothing but a farce - a fraud. No pizza was left for the Palestinians after the Oslo Treaty (The Oslo Accords on the Israeli-Palestinian conflict, ed.).

"No pizza was left for the Palestinians after the Oslo Treaty"

- Salim Valley

Are the boycotts against Israel now and against the 1980's South-African apartheid related?

– Salim: There were strong links between the South-African apartheid regime and Israel. Back then, Israel was a close friend of the state and Palestinians were completely demonized. South-Africans today feel passionately about the Palestini-

an cause. Many civil society organizations - church groups, student unions – show active support for Palestinians. It took more than thirty years from the first boycott actions in South-Africa until Nelson Mandela could step into the Presidential office and likewise, the Palestinian boycott is still young and has a long road to walk. It is a hard, bottom-up struggle, consisting of a chain of activist movements.

– **Abir:** Yet with today's technology of social media, the BDS movement has a potential to move much faster than it did in South-Africa. I see this within Palestine, where the young generation uses new tools to conduct a peaceful resistance.

– **Salim:** Having grown up during the South-African apartheid and experienced the brutal struggle on my body, I can say that 'apartheid' is not rhetorical flourish in the case of Israel – it applies. In fact, Israeli apartheid may even be worse than what we witnessed in South-Africa since Israel does not need Palestinians, not even for cheap labor. Avigdor Lieberman (Israeli Minister of Foreign Affairs, ed.) made this very clear when talking about a possible 'transfer' of Palestinians.

– **Michael:** Israel does not care about Palestine. It never did, look at its constitution from 1948: "A Jewish land for Jewish people". There you have it.

The BDS movement has faced some critique. Recently, the American political scientist Norman Finkelstein, who has otherwise supported the Palestinian cause, accused the BDS of false legitimization...

– **Michael:** Norman Finkelstein's comment is pure nonsense. The boycott is completely legitimate; it does not intend to destroy Israel, but to bring them to account of their current actions and make them think secondly.

– **Salim:** The BDS movement is not a threat to Israel and it is not anti-Semitic in any possible way. Holocaust happened, undeniably, but that cannot excuse or veil the horrors of today. Israel plays very much on the Islamophobia of the West, supporting gay rights as a sort of "pink-washing", strategically easing away the real problem.

– **Abir:** Of course Palestine has problems, too. Our society is not perfect, but we say: Give us first our freedom so we can breathe and deal with our own problems.

Is peace reachable in the Israeli-Palestinian conflict?

– **Michael:** The ground is moving for Palestine now. Palestinians' right to self-determination has been recognized. Just look at the major vote Palestine gained when applying for membership in UNESCO last fall. Israel must wake up – it has already lost the battle.

– **Abir:** What is needed is both Palestinian resistance on the ground and international pressure. Yet so far, diplomacy has failed. The boycott movement, on the other hand, takes concrete action. I sense some frustration today among Palestinians amid the 'Arab Spring', which we cannot take part in. Palestinians have always been

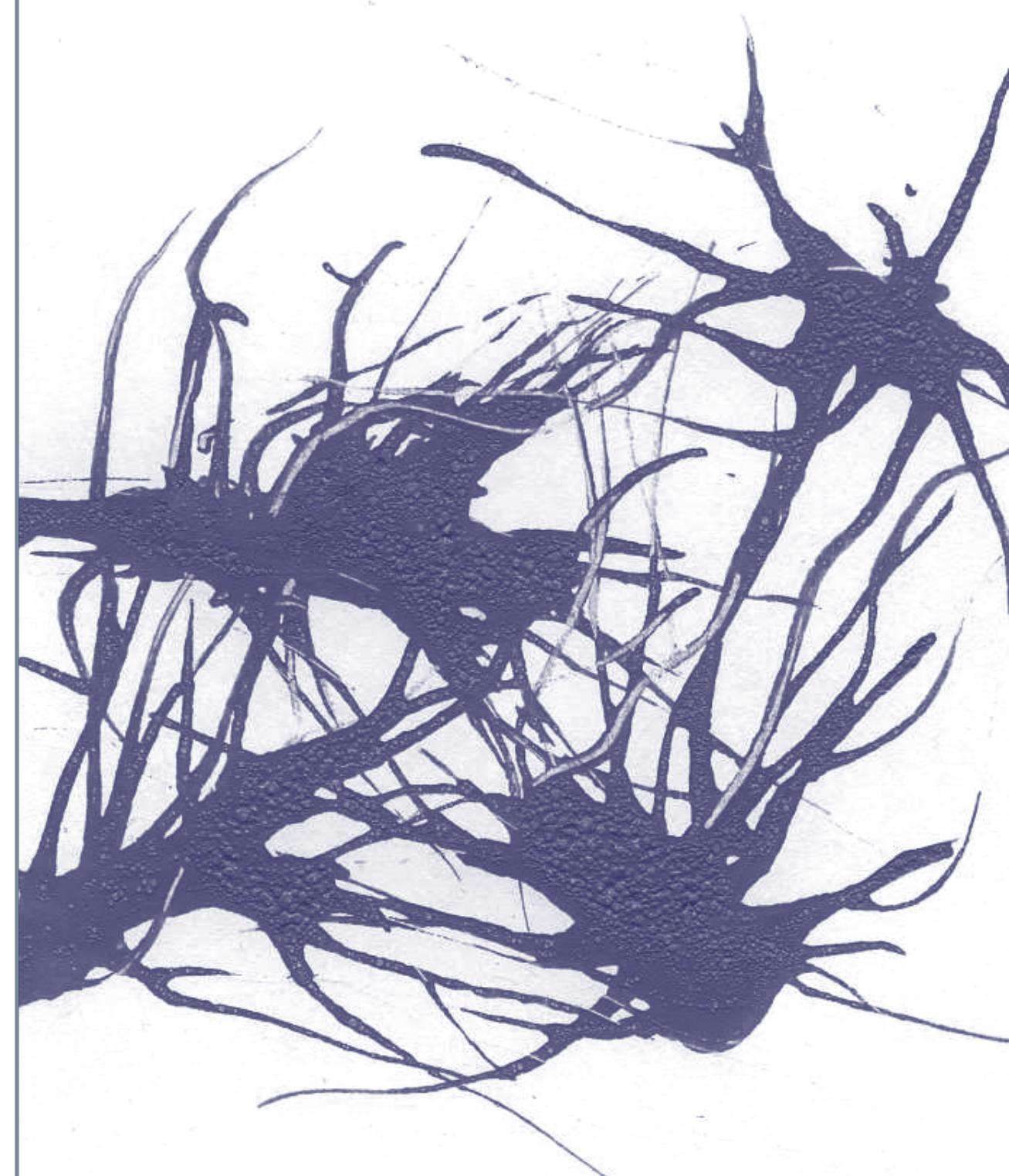
the 'ones watched' in this region, inspiring resistance for others. Because Palestinians are territorially divided, their struggle loses ground. People get accommodated with the occupation as they grow up in it. We must avoid this normalization of the occupation.

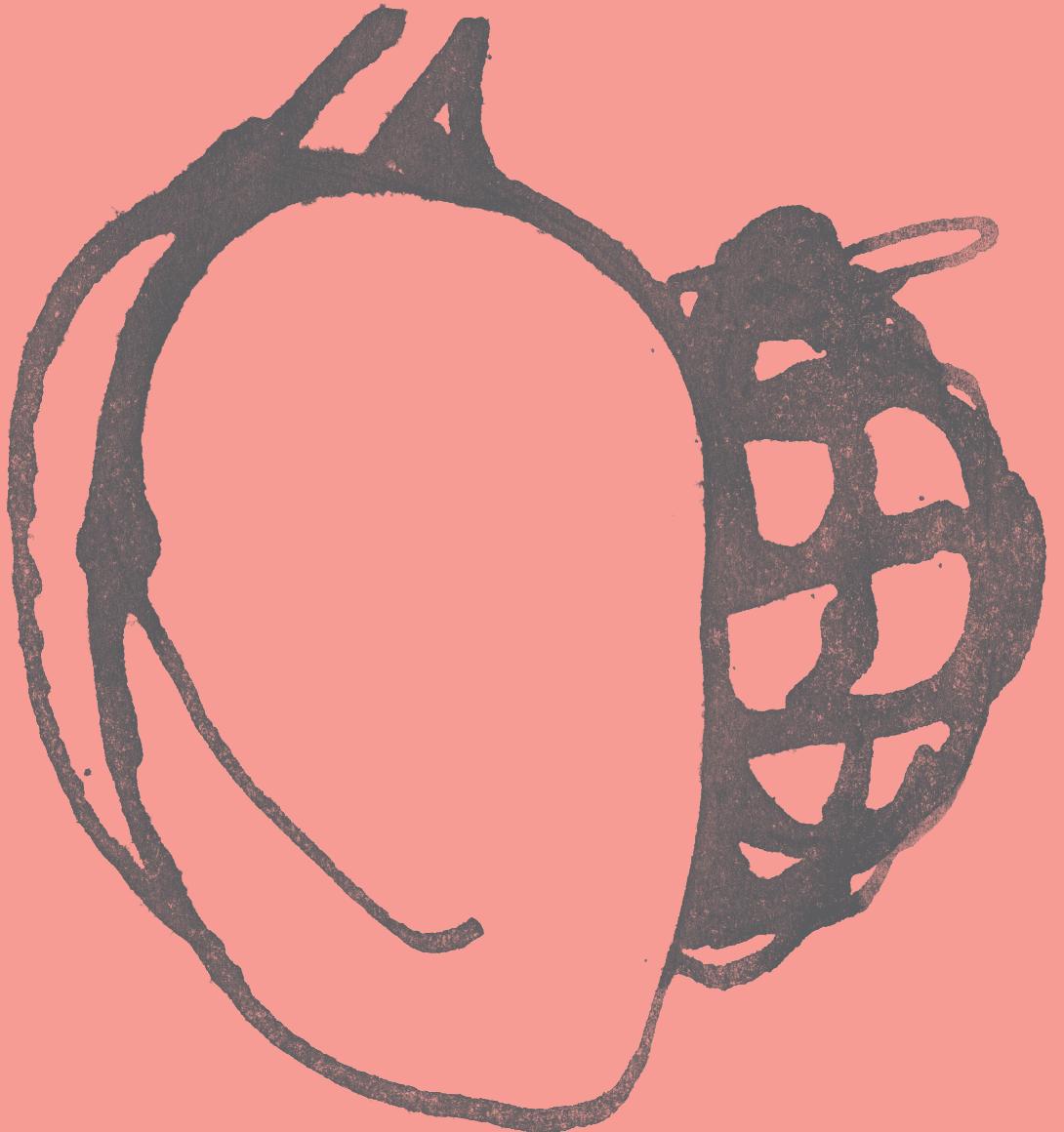
How can we as citizens and students support this cause?

– **Michael:** First of all, by not turning your backs on public debate. I advise you to bring this issue to its closest political front, be it at a university forum or the governmental chair. As citizens, you – we all – have a responsibility, in fact a legal obligation according to the International Court of Justice in the Hague, to stop Israel (as well as any other part) from committing crimes against humanity.

– **Abir:** The international diplomatic society does not want change – it benefits from the current deadlocked situation. Citizens, not states, need to take action now.

Text Anna Reumert
Illustration Mikael Oskarsson

Intervention för vem?

Röken från Assads bomber tätnar över rebellernas fästen i staden Homs, samtidigt som det pågår blodiga markstrider där dödstalen stiger dag för dag. Ändå väljer FN och enskilda stater att ställa sig utanför en militär intervention i Syrien. Varför?

Till slut var det även Syriens tur att få känna den arabiska vårens skarpa vindar. I likhet med ett flertal andra arabländer, som Tunisien och Libyen, kräver den syriska oppositionen förändring och frihet från den totalitära statsmakten. Men med president Bashar al-Assad och Baathpartiets omfattande maktcentrering är förändring oerhört svår att uppnå. Representanter från oppositionen i Syrien vädjar till FN om en militär intervention, men från FNs sida är det diplomatiska åtgärder som gäller i första hand.

Externa militära interventioner har tidigare visat sig vara långt ifrån lösningen. Detta är särskilt tydligt om man ser till resultatet av åtta års kostsam krig i Irak, och USA:s 10 år av bensinkastning på den talibanska brasan i Afghanistan, vilket i båda fall lett till utökade konflikter och inbördeskrig. Detta är också en reell risk i Syriens fall, på grund av landets många etniska

grupperingar. Syrien har även en av de största militära kapaciteterna i Mellanöstern, vilket talar för att en militär aktion skulle bli alltför kostsam och långdragen.

USA och EU använder ekonomiska sanktioner genom att frysar Assads och personer i hans innersta krets tillgångar. Ryssland använde sitt veto i FNs säkerhetsråd gällande en resolution om Assads avgång av geo-ekonomiska orsaker, eftersom det finns alltför värdefulla handelsavtal med Syrien för att bli deras fiende. För Kina handlar det mer om geo-politik, där de inte vill riskera att arabiska vårens vindar skulle nå deras egna folk och därigenom än en gång skaka om de röda färgerna på Himmelska fridens torg. Vad gäller USA och Natos val att ställa sig utanför en militär inblandning handlar det om risken för vad som kan hända efter att Assadregimen faller. Assad som är alawit (en

shia-muslimsk minoritetsgrupp i Syrien) styr tillsammans med Baathpartiet landet med järnhand utifrån nationalistiska och sekulära värdeeringar, vilket även har skyddat Syriens kristna minoritet. Oppositionen är dominerad av en sunnimuslimsk majoritet vilket några fruktar kan leda till en islamistisk inriktad politik, som på sikt skulle kunna utgöra ett större hot mot USA och västerländska demokratiska ideal.

Vidare i Syrien har Arabförbundet – där andra statsdiktaturer såsom Saudiarabien och Gulfländerna ingår – visat intresse för konflikten, och har även luftat planer på att inleda konfrontationer med Assads arméer. Man kan undra om detta beror på att man genom att stötta Assad kan skapa möjligheter till ett större islamistiskt maktinflytande i det geo-strategiskt viktiga landet i Mellanöstern.

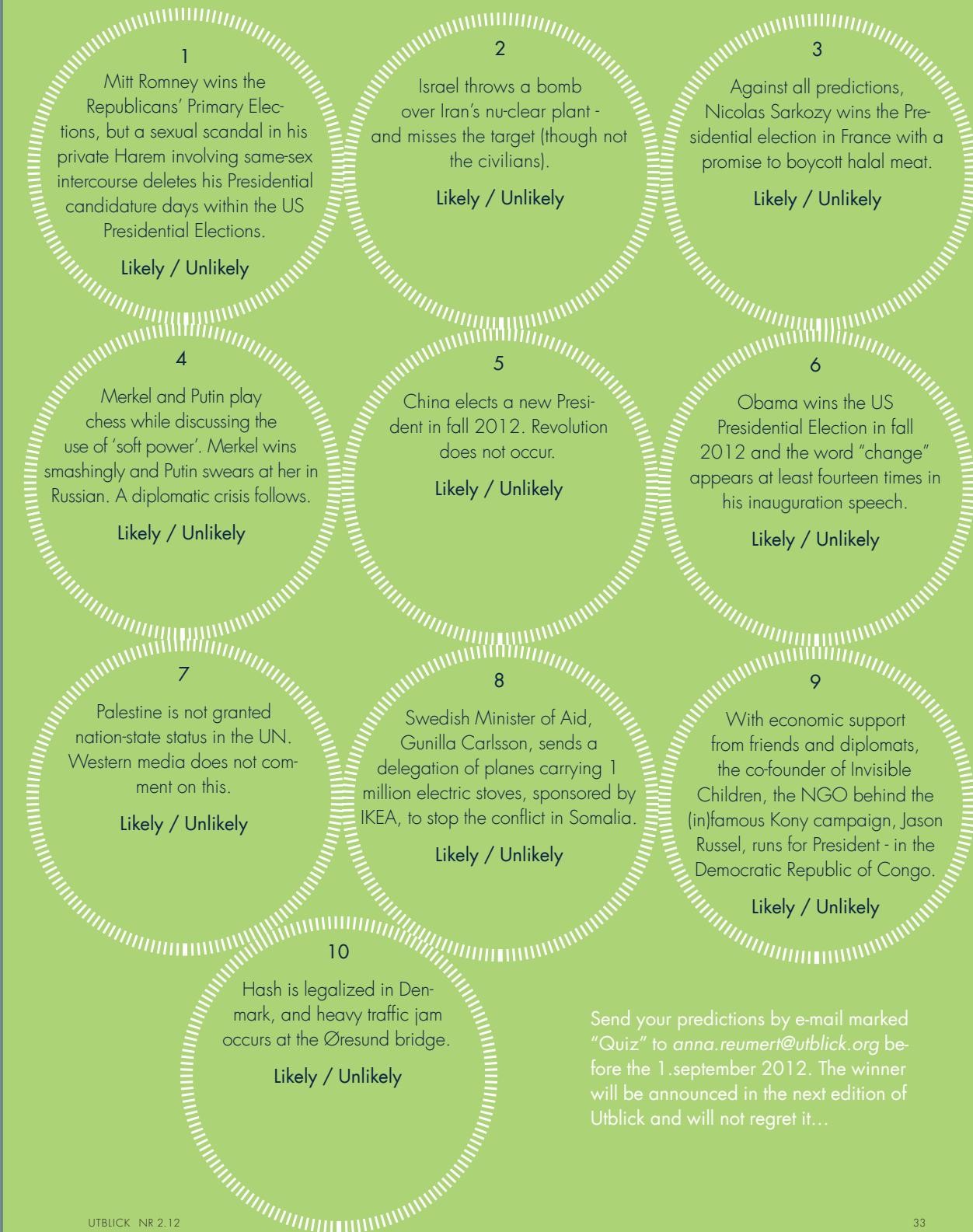
Konsekvenserna av ett sunnimuslimsk övertagande av makten i Syrien kan rent hypotetiskt liknas vid revolutionen i Iran 1979, som inleddes med att folket väjdade och kämpade för förändring. Det breda missnöjet riktades mot monarken Mohammad Reza Pahlavi – och handlade om ekonomiska och politiska orättvisor, som till slut ledde till hans avgång. Oppositionen trodde istället på att Ayatolla Khomeini – islamistisk politisk ledare, som levde i exil i Frankrike vid tidpunkten för revolutionen – var personen för

ett jämlikare och mer politiskt rättvist Iran. Efter att revolutionen hade lyckats och Ayatollah tillsattes blev resultatet ett Iran med sharialagar och därigenom ett än mer frihetsbegränsat och represivt system för folket att leva under. Dagens opposition i Iran har en mycket brutalare och svårare motståndare att avsätta än när monarken styrde, och för USAs del tillsattes en mer västfientlig regim än tidigare.

Sammanfattningsvis ser vi hur den globala realismen breder ut sin hierarkiska struktur, där de starkaste staterna avgör en militär konfrontation, och där FNs kosmopolitiska tanke om ”solidarisk beslutsfunktion” åsidosätts i vanlig ordning. Det är alltså de enskilda aktörerna – de mäktigaste staterna USA, Kina och Ryssland – som främst avgör hanteringen av Syrienfrågan. FNs resolutioner och konventioner är först aktuella då de faller under staternas intresse, som är noga kalkylerade utifrån dagsaktuella och framtidiga politiska och ekonomiska konsekvenser. En militär intervention i Syrien skulle i dagsläget bli allt för kostsam – dödstalen skulle stiga, och konflikten skulle snarare eskalera än förbättras. Istället bör sanktioner och andra politiska påtryckningar utökas för att nå ett slut på stridigheterna i Syrien.

Text Anders J Eskilsson
Illustration Maria Seipel

UTBLICK'S (UNCERTAIN) GUIDE TO THE GALAXY: CAN YOU PREDICT TOMORROW'S CHANGE?

UTBLICK TIPSAR

Democracy Now! The War and Peace Report

Imagine if you could get one hour of independent, non-profit, high quality news reporting and analysis, without commercials, served for free directly to your computer, every weekday. Sounds interesting? Well then, it is actually not only possible, but also very easy to get. When several-fold award-winning executive producer and host Amy Goodman left her job as a radio news director and co-founded *Democracy Now!*, it was with the strong conviction that people's access to independent, diverse sources of news and information is fundamental for democracy to work. She credits the organisation's success with the huge gap in mainstream media's news reporting, and *Democracy Now!* has niched in giving new (and generally considered progressive) perspectives with its global reports. Although the show might seem more like televised radio than a TV news show, it is merely a consequence of the focus on the contents of the reports, rather than on flashy and futile ways of delivering the contents, which seems to be the focus of its mainstream competitors. If you aren't already familiar with this show, you should check it out on www.democracynow.org

The Daily Show with Jon Stewart: Monday-Thursdays at Comedy Central / thetodayshow.com

With the on-going Republican race for primary elections and the presidential election in the US this fall, be sure to catch Jon Stewart's hilarious take on this as he tumbles American politics upside down each night of the week. Stewart's Daily Show has gained huge popularity and influence in American politics the last decade, besides winning 16 Emmy Awards. But beware - and luckily -, this is far from an easy laugh. Created as a 'fake news' spin-off of American news channels such as the CNN, NBC and Fox News (Stewart's favorite aversion), the show highlights the 'circus of it all', meanwhile teaching you a whole lot about who's who and why so. Recent surveys by the Pew Research Center showed that viewers who get their information from *The Daily Show* have a more accurate and in-depth knowledge of political facts and events than viewers who primarily watch other, non-comedy news networks in the US. Just saying!

UF-föreläsningar, Sappören på Campus Haga, Sprängkullsgatan 25

- 2 Maj: Ardeshir Bibakabadi från Föreningen Homan, kl 17.30 – 19
- 16 Maj: Brian Palmer on moral courage – In English, kl 17.30 – 19
- 23 Maj: Piratpartiet om ACTA, kl 17.30 – 19
- 30 Maj: Karim Hasan om Syrien, kl 17.30 – 19

UF Film Club: Cinema Politica, Måndagar 17.30 – 19.00

- 30 April: Dive!
- 14 Maj: RIP Remix Manifesto
- 28 Maj: Secrets of the tribe (+ avslutningsfika!)

Andra events i stan:

7 Maj: Hur värna demokrati i ett medialiseringat samhälle?
Med: Helle Klein, journalist, tidigare politisk chefredaktör vid Aftonbladet.
Om folkrörelsedemokratins plats i det medialiseringade samhället.
@ Folkets Hus Hammarkullen, Hammarkulletorget, kl. 18.00

12 Maj: Europa gungar
Med: Renzo Aneröd, författare, Anneli Hulthén, kommunstyrelsens ordförande, EU-parlamentariker 1995-2002. Konferencier: Alexandra Pascalicou. Tal och samtal, samt rapporter från studenter i Berlin, Birmingham, Bratislava, Cork, Izmir, Porto, Verona, Vienna och Vilnius. @ Nordstan, Nordstadstorget 6, Göteborg, kl. 16.00

30 Maj - 3 Juni: HBTQ-FESTIVALEN i hela Göteborg! Kolla: hbtqfestivalen.se

2 Juni: Kungen, demokratin och diktatureerna
Med: Cecilia Åse, fil.dr. statsvetenskap, monarkiforskare, Jan Teorell, professor statsvetenskap, diktaturforskare, Samtalsledare: Malin Krutmeijer journalist @ Rio Rio, Rosenlundsplatsen 1, kl. 16.00

8 - 10 Juni: Clandestino festival @ Röda Sten

